

Чичо Янкулъ съ брадва въ ржка всѣка сутринь влизаше въ кошарата, дебнишката приближаваше и надзърташе въ дупката. Шиленцето само-саменичко го поглеждаше отдолу и жално поблѣйваше.

Меко сърдце имаше чичо Янкулъ, дожалѣ му — негово си е шиленцето.

— Не се лъже звѣрътъ проклети! Не се лъже тоя дяволъ! — рече чичо Янкулъ, ядоса се и реши да извади шиленцето отъ рова. Потърси чичо Янкулъ стълбата, нѣма я. Потърси нѣкое дърво, по което да слѣзе въ

рова, нѣмаше такова. Откачи четверката отъ колата, свали ярема и отиде въ кошарата. Гледа чичо Янкулъ, гледа и не вѣрва: Кумчо Вълчо се свилъ долу въ дупката и блещи очи въ него. Шиленцето здраво-здравеничко трепери горкото.

— Е, разбойнико! Пипнахъ ли те? Падна ли ми най-после? Чакай да те науча! — сърдито завика чичо Янкулъ и обикаляйки дупката издигаше нагоре четверката и немилостиво нанасяше ударъ следъ ударъ по Кумчо Вълчовия гърбъ. А той вие, сиромаштъ, вие, та цѣло село събра. Въ гнѣва си чичо Янкулъ се подхлъзна и се сгромоляса въ дупката. Изгуби куражъ, поменъ не